

sem vam pravila, jeseni smo se videli in tudi zima nas ni pozabila. Zato pa sem se tudi jaz »Angeljčkovim« čitateljčkom pokazala po zimi, da ne bodo mislili, da si po zimi ne upam izza peči! O grem, grem tudi po zimi — seveda pa nikoli brez matere. P. B.



Otročiček, ki ni hotel iti v nebesa brez svojega botra.

Bil je nekedarj revež, ki je bil tako ubog, da ni imel s čim obleči svojega osmega otroka, novorojenca, niti kaj jesti dati drugim sedmerim. Šel je od doma, ker mu je srce pokalo, ko so otroci jokali in ga prosili kruha. Šel je, nevedé kam, in ko je že hodil in hodil ves dan, prišel je po noči pred neko razbojniško jamo. Poveljnik se je vstopil med vhod: bil je ves razjarjen!

»Kdo si? Kaj hočeš?« zagromel je nad prišlecem.

»Gospod!« odgovoril je revež poklekivši predenj, »jaz sem siromak, ne delam nikomur nič žalega; šel sem od hiše, da bi ne slišal svojih ubogih otrok prosečih me kruha, ki jim ga ne morem dati.« Poveljniku se je revež zasmilil; dal mu je jesti in mu podaril mošnjo denarja in konja. Ropar mu je tudi obljubil, da bo njegovemu novorojenčku za botra in zatrdil je siromaku, da bo prišel še to noč v cerkev ter izpolnil svojo obljubo.

Revež se je napotil domov tako zadovoljen, da se mu veselja srce ni hotelo umiriti. »Kako bodo pač otroci veseli!« dejal je sam pri sebi. Roparski poveljnik je storil, kakor je bil obljubil, in je držal otročička pri krstu in mu je podaril polno vrečo zlata.

Toda kmalu potem je otročiček umrl in je šel v nebesa. Sv. Peter, ki je stal pri vratih, ukazal mu je notri; toda otročiček je odgovoril: »Ne grem notri, če ne gre tudi moj boter z menoj.«

»In kdo je tvoj boter?« vpraša ga svetnik.

»Neki roparski poveljnik«, odgovori otročiček.

»Potem greš ti lahko noter,« reče sv. Peter, »tvoj boter pa ne.«

Otročiček sede za vrata zelo žalosten in si pokrije obraz z ročicami. Slučajno je prišla mimo sv. Devica in mu je rekla: »Zakaj ne greš notri, otročiček moj?«

Otročiček odgovori, da ne mara notri, če ne pojde tudi njegov boter ž njim, in da je sv. Peter dejal, da to ni mogoče. Potem otročiček poklekne, sklene svoji ročici in tako joka, da se je sv. Devici, ki je mati milosti božje, zasmilila njegova žalost. Sv. Devica gre in pride nazaj z zlato kupo v rokah; dá jo otročičku in mu reče:

»Pojdi, poišči svojega botra in mu reci, da naj napolni to kupo sè solzami obžalovanja grehov in potem bo šel lahko s teboj v nebesa. Vzemi te-le srebrne perutnice in zleti.«

Tolovaj je spal v neki dupljini; v jedni roki je imel puško, v drugi bodalo. Ko se je vzbudil, videl je pred seboj na sivkinem grmiču prelepega otročiča sè srebrnimi, v solnčnem svitu se lesketajočimi perutmi; v roki pa je imel otročiček zlato kupo.

Ropar si je mel oči misleč, da se mu sanja; otročiček mu je pa dejal: »Ne, nikari ne misli, da se ti sanja«. In pove mu vse, kar se je zgodilo. Tolovajevo srce se je odprlo, kakor granatovo jabolko, in njegove oči so pretakale solze, kakor studenec. Njegova žalost je bila tako huda in njegovo kesanje tako silno, da mu je to presunilo prsi, kakor dve bodali, in je umrl. Potem je otročiček vzela kupo polno solzâ in je zletel z dušo svojega botra proti nebesom; šla sta v nebesa, in Bog daj, da pridemo tje tudi mi vsi.

(Iz španjskega posl. G.)

